

Съгласно закона за емиграцията на Съединенитѣ Щати само най-здравитѣ, мускулести и благонадѣждни емигранти се допускатъ на работа въ Щатитѣ. Можемъ ли продължи допускането да емигриратъ *силнитѣ*, а да оставамъ въ домоветѣ си *слабитѣ* — тъй както продължава Италия, бидейки, обаче, принудена въ тая посока и гдѣто болѣзненни гласове вече даватъ тонъ на противоположно тѣчение?

Чужденецътъ въ Щатитѣ е прѣдпочитанъ отъ болшинството прѣдприемачи и индустриалци, защото той е по-тихъ и по-послушенъ, защото работи и вѣнъ отъ работнитѣ часове безъ да протестира и да се оплаква и то за надници по-долни отъ тия на туземнитѣ работници, и защото най послѣ, поради различието между раситѣ и сепаратизма между тѣхъ, много е мѣчно за него да вземе участие въ стачкитѣ. Постоянния приливъ отъ емигранти изостря расовия антагонизмъ и прѣчи на кооперирането.

Въ споменатитѣ по-горѣ студии по най нагледенъ начинъ се показватъ условията на инфериорността на чужденцитѣ спроти американцитѣ, било по въпроса за несчастни случаи при работенето, било по такъва за обезщетения, даже за случая когато се докаже вината на прѣдприемача или индустриалеца! (ср. Villari въ *Bollettino dell'Emigrazione*, 1909, № 8, p. 65).

Обърнато вниманието на единъ виденъ американецъ върху тоя печаленъ фактъ, "послѣдствия, съ свойственния на американцитѣ цинизмъ, отговорилъ: „сѣдилищата сж противъ; сѣдиитѣ не искатъ да се осѣди една силна компания само и само за да не се изнасятъ пари въ Европа; при това, наследниците на потърпевшитѣ сж далечъ и не могатъ да плачатъ прѣдъ сѣда за загубитѣ си; американеца, въобще, малко иска да знае за чужденеца"...!

Въ казаното по-горѣ американско списание, което е